

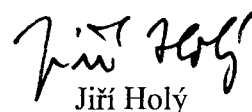
Posudek na diplomovou práci Štěpánky Paškové Podoby grotesknosti v české krátké próze dvacátých let 20. století

Práce Štěpánky Paškové patří k těm nejlepším, které jsem měl možnost vést. Autorka si zvolila zajímavé téma, které se pohybuje mezi polohou teoretickou (vymezení grotesknosti) a interpretací několika děl dvacátých let minulého století (drobné prózy Jiřího Mahena, Vladislava Vančury, Lva Blatného, Jiřího Mařánka, Jana Weisse). Velmi dobře se orientuje v úvahách teoretických (Kayser, Bachtin, Barasch/ová/ a další), její interpretace jsou přesvědčivé a múzické. Podstatné přitom je, že dokáže propojit obě polohy, což zdaleka není samozřejmé ani u mnohem starších a zkušenějších literárních vědců.

Grotesku autorka pojímá jako něco anti-mimetického, subjektivního, založeného na komické nadsázce; groteska bývá víceznačná; objevuje se obvykle v čase destabilizace tradičních hodnot a konvencí (jako právě po první světové válce). V jednom pólu dobových próz převládá grotesknost jako životní pocit, "grotesknost žitá" (Vančura), ve druhém pólu grotesknost jako prostředek kritiky, "grotesknost užitá" blízká satíře či ironii (Blatný). První typ próz směřuje k poetice poetismu, druhý k expresionismu.

Bonusem práce je, že je velmi dobře stylizovaná. Nemám, co bych diplomové práci Štěpánky Paškové vytknul. Velmi rád ji doporučuju k obhajobě.

1. 9. 2009

Jiří Holý